

Repertoriumnummer 2021/4621.
Datum van uitspraak 10 juni 2021
Rolnummer 2020/AB/25
Beslissing waartegen beroep 19/1029/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00002177627-0001-0021-01-01-1

1. PROCEDURE

1.

Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 9 september 2019, tekende mevrouw I N beroep aan tegen de beslissing van 22 augustus 2019 van huidig appellante.

Bij vonnis van 5 december 2019 heeft de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 16^e kamer, in de zaak met AR nr. 19/1029/A, de vordering ontvankelijk en gegrond verklaard.

De eerste rechter oordeelde dat het niet naleven van een GPMI niet kan gesanctioneerd worden door het intrekken van het leefloon, doch slechts door een schorsing van de uitbetaling van het leefloon voor, naargelang het geval, 1 à 3 maanden. Ook oordeelde de eerste rechter dat in hoofde van huidig geïntimeerde er geen gebrek aan werkbereidheid was, dat ten onrechte werd verwezen naar een mislukt studiejaar en dat niet afdoende werd bewezen dat huidig geïntimeerde niet zou hebben meegewerkt aan het sociaal onderzoek.

De eerste rechter besloot dan ook dat huidig geïntimeerde verder diende te worden ondersteund bij haar socio-professionele integratie met de toekenning van het leefloon.

2.

Appellante kan zich niet neerleggen bij het hierboven vermelde vonnis en heeft bij verzoekschrift, op 9 januari 2020 neergelegd ter griffie van het arbeidshof Brussel, hoger beroep aangetekend.

Daarbij wordt gevorderd het vonnis *a quo* te vernietigen, de beslissing van 22 augustus 2019 te bevestigen en huidig geïntimeerde te veroordelen tot terugbetaling van het ten onrechte ontvangen leefloon vanaf juni 2019, voorlopig begroot op 1.254,82 €, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten.

3.

Partijen werden overeenkomstig artikel 754 Ger. W. opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 22 april 2021, alwaar zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en besluiten, waarna de debatten werden gesloten.

Het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie werd op 12 mei 2021 door mevr. , advocaat-generaal, ter griffie neergelegd.

Partijen hebben geen gebruik gemaakt van hun mogelijkheid tot repliek.

Na beraad doet het arbeidshof Brussel in de Nederlandse taal als volgt uitspraak.

2. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het aangevochten vonnis werd overeenkomstig artikel 792, 2^e lid Ger. W. met een gerechtsbrief van 11 december 2019 door de griffier van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel aan de partijen ter kennis gebracht.

Appelante tekende hoger beroep aan bij verzoekschrift dat op 9 januari 2020 werd neergelegd op de griffie van het arbeidshof Brussel.

Het hoger beroep werd overeenkomstig de artikelen 1051, eerste lid Ger. W. tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

3.1. Standpunt van appellante

1.

Geïntimeerde ontvangt sinds haar verhuis naar Steenokkerzeel sedert 1 augustus 2017 het leefloon als persoon met gezinslast. Zij heeft één zoon ten laste.

Uit recent bekomen informatie blijkt dat de F-kaart van geïntimeerde werd ingetrokken omdat zij van ambtswege geschrapt werd.

Zonder enige bespreking met appellante, heeft geïntimeerde zich voor het schooljaar 2017-2018 ingeschreven voor een Franstalige opleiding als verpleegkundige, hetgeen appellante heeft gedoogd, aangezien geïntimeerde verklaarde dat zij in Congo een diploma als verpleegkundige had behaald.

Er werd op 21 september 2017 een GPMI opgesteld en ondertekend met de afspraak dat zij het eerste jaar van de studie 'verpleegkunde' zou volgen aan het Kon. Fabiola-instituut. Zij diende de lessen en stages te volgen op regelmatige basis en de resultaten van die stages en examens voor te leggen, maar er werd vastgesteld dat geïntimeerde geen enkel initiatief nam.

Pas in september 2018 is geïntimeerde langs geweest op de sociale dienst van appellante om haar stageverslagen af te geven, maar van examenresultaten was geen spoor. Uit contacten van appellante met het instituut bleek dat zij een C-attest had bekomen.

Ingevolge een nieuw traject, dat werd besproken met geïntimeerde, werd zij doorverwezen naar Groep Intro voor een begeleiding op maat naar tewerkstelling toe.

Na een screening op 8 oktober 2018, ging geïntimeerde in het najaar van 2018 tweewekelijks op gesprek en vanaf 2019 één keer per maand. Zij was evenwel afwezig in maart en april 2018, waarna werd vastgesteld dat geïntimeerde slechts vier keer had gesolliciteerd voor functies die niet overeenstemden met haar vaardigheden.

In juni 2019 vernam appellante via de stroom Dolsis dat geïntimeerde van 14 juni 2019 tot 30 juni 2019 gewerkt had in een woonzorgcentrum. Appellante ondernam verschillende pogingen om geïntimeerde te contacteren, maar alle vragen bleven onbeantwoord. Dat sloot overigens aan bij het algemene gedrag van geïntimeerde, die het appellante lastig maakte om controle uit te oefenen.

Het BCSD van appellante besloot dan ook op 22 augustus 2019 om het leefloon vanaf 1 juni 2019 stop te zetten en het voor juni 2019 ontvangen leefloon terug te vorderen.

Geïntimeerde heeft daartegen beroep aangetekend dat gegrond werd verklaard door de eerste rechter.

2.

Teneinde aanspraak te kunnen maken op het leefloon, moet geïntimeerde aan een resem wettelijke toekenningsvoorwaarden voldoen, waaronder werkbereid zijn. Het is aan geïntimeerde om te bewijzen dat zij aan deze voorwaarden voldoet.

De werkbereidheid wordt beoordeeld aan de hand van de persoonlijke inspanningen, de specifieke situatie, de leeftijd, opleiding, gezondheid, opvoeding.

Geïntimeerde heeft de Franstalige opleiding 'verpleegkunde' aangevat, zonder dit vooraf met appellante te bespreken.

Appellante was daar, gezien de leeftijd van geïntimeerde, initieel niet voor te vinden en bovendien kon ze die opleiding ook in afstandsonderwijs volgen, zodat dit een tewerkstelling toch mogelijk maakte, maar uit contacten met het Kon. Fabiola-instituut bleek dat geïntimeerde al na het eerste jaar aan de slag zou kunnen in de Brusselse woonzorgcentra. Gezien de grote vraag naar zorgkundigen, werd haar toch die kans geboden.

Zoals reeds aangehaald heeft geïntimeerde, ondanks een ondertekend GPMI, pas in september 2018 contact opgenomen met appellante; er werden wel stageverslagen, maar geen examenresultaten afgegeven en zij bleek een C-attest te hebben behaald. Uit de afschriften van de klassenraden bleek bovendien dat geïntimeerde verschillende keren niet gemotiveerd afwezig was geweest.

Hoewel appellante zich bewust is van het specifieke sanctiemechanisme wanneer de voorwaarden van het GPMI niet worden nageleefd (schorsing van het leefloon voor één maand), is het noodzakelijk de attitude te schetsen van geïntimeerde.

Sinds oktober 2018 is zij in trajectbegeleiding bij Groep Intro, maar haar werkbereidheid wordt onvoldoende bewezen. De afspraken van maart en april 2019 zijn niet doorgegaan zonder geldige reden. Achteraf wordt wel een doktersattest afgeleverd waar vragen bij moeten gesteld worden en dat hoe dan ook niet relevant is.

Toen geïntimeerde wél aanwezig was op de afspraak van 6 mei 2019, bleek zij uitsluitend te hebben gesolliciteerd voor functies die niet overeenstemmen met haar vaardigheden (receptioniste, restaurantverantwoordelijke en travel designer). Zij heeft deze sollicitaties allemaal op 10 minuten tijd verstuurd op 28 april 2019, dit dus over een tijdspanne van 5 maanden, hetgeen te weinig is, aangezien ze sedert oktober 2018 in begeleiding was bij Groep Intro.

3.

Er was voorts ook gebrek aan medewerking van geïntimeerde.

Tijdens haar schoolopleiding 2017-2018 is zij nauwelijks langs geweest bij appellante en was er van de kant van geïntimeerde ook geen enkel initiatief.

In juni 2019 was er wel een tewerkstelling gedurende 2 weken, maar de loonfiche daarvan heeft appellante nog steeds niet bekomen. Dat de maatschappelijk werker van appellante in juli 2019 met verlof was, moet geïntimeerde niet beletten toch de gevraagde bewijsstukken binnen te brengen. Er was permanentie voorzien en ook via e-mail kon contact worden opgenomen.

In augustus 2019 bleek dat geïntimeerde haar arbeidsovereenkomst voor die tewerkstelling wel had overgemaakt aan Groep Intro, maar met de begeleidster aldaar was niet afgesproken om deze arbeidsovereenkomst naar appellante door te sturen.

Ten onrechte poogt geïntimeerde haar verplichtingen door te schuiven naar een andere persoon/instantie.

4.

In verband met de onjuiste verklaringen en het verzuim, verwijst appellante naar artikel 22 RMI-Wet dat in dergelijk geval voorziet in een herzieningsbeslissing.

Geïntimeerde heeft appellante verkeerdelijk ingelicht dat zij in Congo een diploma verpleegkundige had behaald, terwijl zij bij Groep Intro verklaarde dat zij een diploma boekhouden had.

Haar tewerkstelling in het woonzorgcentrum had geïntimeerde ook niet aangegeven en diende appellante te achterhalen aan de hand van nazicht van de stroom Dolsis.

5.

Door een gebrek aan informatie was het voor appellante onmogelijk te achterhalen hoeveel inkomsten geïntimeerde had ontvangen uit haar niet aangegeven tewerkstelling in juni 2019.

Gelet op de beslissing tot stopzetting van het leefloon vanaf 1 juni 2019, is appellante overgegaan tot terugvordering van het volledige bedrag dat aan leefloon werd uitbetaald voor de betrokken maand, dit in toepassing van artikel 24 RMI-Wet.

6.

Aansluitend op de behandeling van de zaak op de zitting van 10 december 2020, stelt appellante aanvullend dat geïntimeerde reeds geruime tijd in Aalst woont.

Ze werd op 22 november 2019 uitgedreven uit haar huurwoning te Steenokkerzeel en op 20 januari 2020 ambtshalve geschrapt. Haar dossier was bovendien op 23 maart 2020 in Aalst in onderzoek op basis waarvan haar later ook een leefloon werd toegekend, hetgeen erop wijst dat ze effectief niet meer in Steenokkerzeel woonachtig was.

Besluitend stelt appellante dat het traject met geïntimeerde moeizaam gestart is doordat ze studies heeft aangevat zonder overleg (en op basis van onjuiste verklaringen met betrekking tot haar studies in Congo), terwijl zowel haar studies als haar inspanningen om werk te vinden niet serieus genomen werden door haar.

Er is wel degelijk sprake van onjuiste verklaringen, onvoldoende werkbereidheid en gebrekkige medewerking.

3.2. Standpunt van geïntimeerde

1.

Geïntimeerde is van Congolese afkomst. Zij heeft een Congolees diploma van verpleegkundige.

Zij is alleenstaande moeder van een zoon. Ze wou altijd al verpleegster worden en startte daarom een opleiding aan het Kon. Fabiola-instituut, maar die opleiding bleek voor haar te zwaar waardoor ze een C-attest kreeg.

In overleg met haar sociaal-assistente, werd besloten het over een andere boeg te gooien en kreeg zij via Groep Intro begeleiding in haar zoektocht naar werk. Dit leidde ook tot resultaten, aangezien zij in juni 2019 twee weken tewerkgesteld was in een woonzorgcentrum.

In tegenstelling tot wat appellante beweert, heeft geïntimeerde dat wél mondeling gemeld aan haar sociaal-assistente, maar omdat zij nog geen arbeidsovereenkomst had kon zij dit ook niet overmaken aan appellante. Toen zij wel over een contract beschikte, wou zij dit aan de sociaal-assistente afgeven, maar deze bleek met verlof, zodat zij zich richtte tot Groep Intro waar zij aan haar begeleidster uitdrukkelijk vroeg dit aan appellante over te maken, aangezien de beide instanties toch voortdurend met mekaar in contact stonden.

Geïntimeerde meende dat zij correct handelde, aangezien zij ook voordien al eens had gewerkt voor hetzelfde woonzorgcentrum en zij dit toen ook mondeling had gemeld aan de sociaal-assistente en zij pas achteraf de loonfiches bij haar binnenbracht.

Zij vermoedde dan ook dat de verrekening van het leefloon voor juni 2019 zou gebeuren in de maand juli 2019. Zij is alvast formeel dat zij de brieven van 23 juli 2019 en 6 augustus 2019 nooit heeft ontvangen. Dat gepoogd werd haar telefonisch te bereiken, zou kunnen, maar bij gebrek aan betaling was haar abonnement bij Orange afgesloten.

Er dient nog te worden opgemerkt dat het woonzorgcentrum bereid was geïntimeerde tewerk te stellen in het kader van artikel 60, maar volgens de sociaal-assistente behoorde dit niet tot de mogelijkheden, omdat er op dat vlak geen samenwerking zou zijn tussen Vlaanderen en Brussel.

Geïntimeerde legt ook nog een aantal sollicitaties voor waaruit blijkt dat zij niet van slechte wil is.

2.

Aangaande haar woonsituatie merkt geïntimeerde op dat ze oorspronkelijk bij haar zuster in Meise woonde en vervolgens een huurwoning betrok in Steenokkerzeel. Dat werd evenwel op 25 oktober 2018 onbewoonbaar verklaard, waarna zij op 23 januari 2019 kon verhuizen naar een doorgangswoning van het OCMW.

Zij kampte echter met financiële problemen, waardoor een forse huurachterstand ontstond en door appellante een procedure werd opgestart bij de Vrederechter. Bij vonnis van 3 oktober 2019 werd zij uit deze woning gezet.

Pas sinds mei 2020 heeft zij een nieuw onderkomen, eerst in een noodopvangcentrum in Aalst en vervolgens in een 'normale' woning.

Momenteel staan al haar rekeningen in het rood en beschikt zij zelfs niet over de financiële middelen om de nutsvoorzieningen te betalen.

3.

Geïntimeerde is het er niet mee eens dat haar een gebrek aan werkbereidheid wordt verweten. Zij heeft steeds haar best gedaan om werk te vinden.

Het klopt dat zij in maart en april 2019 niet op de afspraak met Groep Intro in verschenen, maar dat was omwille van ziekte. Eenmaal zij terug beter was, heeft zij de afspraken weer opgevolgd.

Dat zij aanvankelijk solliciteerde voor functies die haar misschien niet op het lijf waren geschreven, is juist, maar het kan haar niet kwalijk genomen worden dat zij ambitieus was en de lat hoog legde. Naderhand stond ze ook open voor jobs die meer bij haar pasten, zoals blijkt uit haar tewerkstelling in een woonzorgcentrum dat haar zelfs op grond van artikel 60 wou tewerkstellen. Geïntimeerde zag dat helemaal zitten, maar de sociaal-assistente niet.

Terecht stelde de eerste rechter dat de niet naleving van het GPMI niet kan worden gesanctioneerd met de intrekking van het leefloon, maar met een schorsing van de uitbetaling ervan gedurende één maand.

4.

Geïntimeerde betwist evenzeer de bewering dat er in haar hoofde een gebrek aan medewerking zou zijn:

- zij heeft zich ingeschreven voor de opleiding verpleegkundige dat evenwel te zwaar voor haar bleek te zijn. Ze schaamde zich daarover, reden waarom ze niet echt transparant was over het feit dat ze een C-attest behaalde;
- haar tewerkstelling in het woonzorgcentrum heeft ze wel degelijk mondeling gemeld bij haar sociaal-assistente. De arbeidsovereenkomst zelf kon ze pas achteraf bekomen en wou ze dan ook aan de sociaal-assistente afgeven, maar die bleek met verlof, waarna ze naar Groep Intro gegaan is om de arbeidsovereenkomst daar af te geven.

5.

Uiteindelijk wordt geïntimeerde ook verweten dat ze verschillende keren valse verklaringen zou hebben afgelegd.

Zij heeft evenwel nooit gelogen over haar opleiding in Congo en heeft gemeld dat zij een opleiding boekhouden genoot en niet dat zij een diploma van verpleegkundige behaalde.

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft ze haar tewerkstelling in het woonzorgcentrum wel degelijk gemeld.

Geïntimeerde heeft evenwel de indruk dat appellante het op haar gemunt heeft omdat ze de doorgangswoning niet vrijwillig heeft verlaten en ook de huur niet correct heeft betaald.

Beide geschillen moeten nochtans los van mekaar worden beoordeeld en het is niet omdat partijen in een huurgeschil verwickeld waren, dat zij geen recht op leefloon zou hebben.

Geïntimeerde besluit dan ook tot bevestiging van het eerste vonnis.

6.

Aansluitend op de behandeling van de zaak ter zitting van 10 december 2020, voert geïntimeerde nog aan dat zij van 9 juli 2018 tot en met 31 augustus 2018 gewerkt heeft in het wzc Heureux Séjour.

Voorts volgde zij tijdens het schooljaar 2018-2019 bij het CVO een opleiding Nederlands (lessen van 8u30 tot 16u30, 5 dagen per week) waarbij zij niveau 1 tot een goed einde bracht, hoewel werd opgemerkt dat de combinatie van werkende moeder met intensief Nederlands niet gemakkelijk was en de opname van educatief verlof aangeraden werd. Zij kon in die periode dan ook moeilijk full time studeren én ook nog eens actief op zoek gaan naar werk.

Waar het arbeidshof zich ook vragen stelde aangaande de continuïteit van het verblijf van geïntimeerde op het grondgebied van Steenokkerzeel, stelt geïntimeerde nog dat zij steeds in die regio is gebleven. Zo was haar kind tijdens de schooljaren 2017-2018 en 2019-2020 ingeschreven in de kleuterschool te Steenokkerzeel.

Tot slot stelt geïntimeerde dat ook appellante zich moet verantwoorden met betrekking tot de gevolgde procedure en dat meer bepaald nooit een aanmaning werd verstuurd, hetgeen toch mocht verwacht worden in geval zulke ingrijpende beslissingen worden genomen.

4. BEOORDELING

1.

Geïntimeerde ontving sinds 1 augustus 2017 een leefloon als persoon met gezinslast.

Met geïntimeerde werd op 21 september 2017 een GPMI afgesloten waarin de volgende, te ondernemen stappen werden afgesproken:

Te ondernemen stappen door de gerechtigde:

Je kiest ervoor om een opleiding te volgen in het verlengde van je diploma verzorgende dat je behaald hebt in je thuisland maar niet kan gehomologeerd worden in België. Om je kansen te vergroten naar een tewerkstelling zal je een Franstalige opleiding volgen:

- *studie verzorgende aan het Koningin Fabiola Instituut te 1070 Brussel, Lenniksebaan 41;*
- *op regelmatige basis;*
- *de stages volgen zoals voorzien in het lessenrooster;*
- *bij elk resultaat van de stage/examen, laat je je schoolresultaten zien, dit wil zeggen na de kerstvakantie en op het einde van het schooljaar.*

Te ondernemen stappen door het OCMW:

- *je begeleiden tijdens de duur van je studie;*
- *materiaal en benodigdheden bekostigen die noodzakelijk zijn voor je studie;*
- *elke maand een aanwezigheidsattest afgeven;*
- *je ook administratief begeleiden;*
- *afhankelijk van je resultaten van je eerste studiejaar zal je georiënteerd worden naar ofwel tewerkstelling als hulp van de verzorgende ofwel mag je een volgend studiejaar aanvatten.*

In het GPMI werd ook uitdrukkelijk voorzien wat zou gebeuren indien het niet werd nageleefd:

Indien je als gerechtigde, na aanmaning, de afspraken van dit contract zonder wettige reden niet naleeft, kan het OCMW beslissen om de uitbetaling van het leefloon geheel of gedeeltelijk te schorsen voor een periode van hoogstens één maand. [...] Indien het OCMW beslist om een sanctie door te voeren [...] dan word je hiervan op de hoogte gebracht. De sanctie gaat in ten vroegste op de dag na deze kennisgeving en ten laatste op de eerste dag van de derde maand volgend op de beslissing van het OCMW.

De communicatie verliep blijkbaar niet erg goed en tijdens haar studie 'verzorgende' liet geïntimeerde niets van zich horen. Pas ná afloop van het schooljaar 2017-2018 vernam appellante dat geïntimeerde een C-attest (niet geslaagd) bekam, waarop - conform het GPMI - de begeleiding geheroriënteerd werd en geïntimeerde sedert oktober 2018 werd begeleid door Groep Intro.

De begeleidingsgesprekken werden oorspronkelijk tweewekelijks en vervolgens één keer per maand georganiseerd. Op de afspraken van 26 maart 2019 en 9 april 2019 was geïntimeerde niet aanwezig. Geïntimeerde beweert dat zij ziek was, hetgeen niet wordt bewezen. Er wordt pas lopende de procedure een duplicaat van een doktersattest afgeleverd, maar dit voor één dag, namelijk 3 april 2019.

In juli 2019 heeft appellante vervolgens in de gegevensbank Dolsis ¹ vastgesteld dat geïntimeerde van 14 juni 2019 tot en met 30 juni 2019 gewerkt had in het woonzorgcentrum Heureux Séjour. Geïntimeerde had haar daarvan niet op de hoogte gesteld.

Geïntimeerde werd bij aangetekende brief van 23 juli 2019 verzocht zich te wenden tot de sociale dienst van appellante. Daar werd geen gevolg aan gegeven. Geïntimeerde stelt dat ze deze aangetekende brief niet zou hebben ontvangen. Er blijkt nochtans niet dat de aangetekende zending bij appellante onafgehaald zou teruggekeerd zijn.

De aangetekende brief van 9 augustus 2019, waarbij geïntimeerde werd uitgenodigd op het BCSD van 22 augustus 2019, keerde wél onafgehaald terug bij appellante.

Appellante stelt dat zij ook diverse keren vruchteloos gepoogd heeft geïntimeerde telefonisch te bereiken, hetgeen door geïntimeerde wordt erkend, stellende dat haar Orange-abonnement wegens niet betaling was stopgezet.

Geïntimeerde was met andere woorden op geen enkel wijze bereikbaar voor appellante. Er werd niet gereageerd op aangetekende brieven en ook telefonisch kon zij niet gecontacteerd worden.

Op 22 augustus 2019 heeft het BCSD van appellante dan ook de bestreden beslissing genomen, waarbij het leefloon vanaf 1 juni 2019 werd stopgezet en het vanaf juni 2019 ontvangen leefloon werd teruggevorderd. Appellante steunde zich daarvoor op het gebrek aan werkbereidheid en het gebrek aan medewerking van geïntimeerde.

¹ via de gegevensbank Dolsis kunnen de gegevens worden geraadpleegd van het Rijksregister en het Bis-register, van de werkgeversrepertorium, van het Interactief personeelsregister, van de DmfA en van het Limosa-kadaster.

2.

De eerste rechter heeft opgemerkt dat het GPMI van 21 september 2017 eigenlijk niet werd geactualiseerd nadat geïntimeerde niet slaagde in haar eerste jaar 'zorgkundige'.

In de laatste regel van de door het OCMW te ondernemen stappen staat vermeld dat, afhankelijk van de resultaten van het eerste studiejaar, er zal georiënteerd worden naar ofwel tewerkstelling als hulp van de verzorgende, ofwel dat het volgende studiejaar mag aangevat worden.

Op welke manier dat zou gebeuren, werd niet in een GPMI vastgelegd. Na het niet slagen voor het eerste jaar 'verpleegkunde', werd geïntimeerde doorverwezen naar Groep Intro dat begeleiding, coaching en advies verleent aan werkzoekenden.

Wát precies door Groep Intro werd gedaan met betrekking tot geïntimeerde, blijkt uit het overzicht dat door de Advocaat-generaal werd opgenomen in haar advies en waarbij wordt gerefereerd aan het Persoonlijk Ontwikkelingsplan dat in november 2018 werd opgesteld en het gevolg/vervolg dat daaraan werd gegeven.

Daarbij blijkt onder meer uit de stukken dat geïntimeerde tussen oktober 2018 (aanvang begeleiding door Groep Intro) en mei 2019 op één dag (28 april 2019) vier sollicitaties heeft verstuurd via e-mail, dit evenwel voor functies die totaal niets te maken hadden met haar opleiding en/of mogelijkheden.

Volgens geïntimeerde was zij ambitieus en mikte zij hoog, maar 'onrealistische' sollicitaties die geen enkele kans op slagen hebben wijzen niet direct op werkbereidheid, maar lijken eerder op een schijnmanoeuvre, veel meer met de bedoeling een tewerkstelling te ontwijken, dan te bekomen.

Volgens geïntimeerde zelf is de begeleiding in elk geval geslaagd, aangezien ze 2 weken met een vervangingscontract heeft gewerkt in een woonzorgcentrum.

Dit betreft een zeer korte tewerkstelling, waarvan appellante níet werd ingelicht en waarvoor geïntimeerde weer een 'uitleg' achter de hand heeft. Ze kon appellante zagezegd geen contract voorleggen, omdat ze geen geschreven arbeidsovereenkomst had. Het betrof evenwel een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, dewelke ten laatste bij de aanvang van het werk moet opgemaakt en ondertekend zijn. De arbeidsovereenkomst dateert overigens van 14 juni 2019, zodat moet aangenomen worden dat geïntimeerde er wél over beschikte bij aanvang van deze tewerkstelling.

Pas enkele maanden later komt de arbeidsovereenkomst 'boven water', allicht niet toevallig op het ogenblik dat de bestreden beslissing van appellante tussenkomt. Maar een loonfiche blijft zelfs tot op heden achterwege.

3.

De OCMW-wet voorziet dat elke persoon recht heeft op maatschappelijke dienstverlening dat tot doel heeft eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Het recht op maatschappelijke dienstverlening is een absoluut en in zekere zin een onvoorwaardelijk recht. Het is een recht dat niet mag afhangen van externe voorwaarden, dus andere voorwaarden dan die uit artikel 1, eerste lid OCMW-wet zelf.

Wie aanspraak maakt op de solidariteit van de gemeenschap, dient evenwel aan bepaalde toekenningsvoorwaarden te voldoen.

Als aanspraak wordt gemaakt op de prestaties van de RMI-wet, mag men niet over toereikende bestaansmiddelen beschikken, noch in staat zijn deze, hetzij door eigen inspanningen, hetzij op een andere manier, te verwerven (art. 3, 4° RMI-wet).

Daarbij wordt niet enkel gelet op de actuele, maar ook op de potentiële bestaansmiddelen die men in staat is te verwerven, bijvoorbeeld door middel van werkbereidheid (artikel 3, 5° RMI-wet) of door zijn rechten te laten gelden op sociale uitkeringen (artikel 3, 6° RMI-wet).

De werkbereidheid wordt beoordeeld aan de hand van de concrete mogelijkheden en de persoonlijke inspanningen van de aanvrager, rekening houdend met de specifieke situatie, de leeftijd, opleiding, gezondheid en opvoeding (Alg. Omzendbrief van 6 september 2002 betreffende de wet van 26 mei 2002, p. II, www.mi-is.be)

Werkbereidheid mag dan nog in eerste instantie een ingesteldheid zijn, zij houdt tevens in dat de betrokkene zich actief inzet om een dienstbetrekking te vinden. Of die bereidheid er is, mag niet enkel worden afgeleid uit zijn eigen verklaringen, maar ook uit zijn gedragingen en onthoudingen (Arbh. Bergen, 24 oktober 2000, *J.T.T.* 2001, 36). Het is dus de leefloonaanvrager die persoonlijk blijkt moet geven van zijn bereidheid tot tewerkstelling (Arbrb. Antwerpen 22 december 2003, AR 357.636, *onuitg.*).

Die werkbereidheid veronderstelt een actieve en permanente ingesteldheid, waaruit de wil blijkt om zich in te schakelen in het arbeidscircuit (Arbrb. Oudenaarde 7 maart 2011, AR nr. 10/1188/A, *OCMW-Visies* 2012, afl. I, 80). Teneinde de werkbereidheidstoets te doorstaan, moet actief op zoek worden gegaan naar werk, hetgeen ernstige, regelmatige en in de tijd gespreide inspanningen veronderstelt (Arbrb. Brussel 24 september 2007, *Soc. Kron.* 2009, 447).

Mogen daarbij de maatstaven van de werkloosheidsreglementering niet worden gehanteerd (inzake onder meer abnormaal langdurige werkloosheid, werkweigering, een aantal sollicitaties per maand bewijzen, ...), dan vereist een serieuze werkbereidheidstoets toch dat op actieve wijze op zoek wordt gegaan naar werk, wat ernstige, regelmatige en in de tijd gespreide inspanningen vereist (Arbrb. Brussel 24 september 2007, *Soc. Kron.* 2009, 447).

Daarbij dienen volgens een meerderheidsrechtspraak een drietal regels te worden gehanteerd:

- Een alleenstaande daad of onthouding mag niet determinerend zijn. Het is de min of meer algemene onwil ten overstaan van de werksituatie welke dient te worden beteugeld (E. VERBRUGGEN, Overzicht van rechtspraak, Bestaansminimum (1987 – 1991), *B.T.S.Z.* 1992, 712).
- Een bewezen afwezigheid van werkbereidheid, mag de betrokkene niet op blijvende wijze worden aangerekend. Dit kan desgevallend leiden tot een schorsing, maar niet tot een blijvende weigering van het leefloon (Arbrb. Antwerpen 26 januari 1979, *onuitg.*).

- Wie aanspraak maakt op het leefloon, mag verweten worden geen werk te hebben gezocht, niet er geen gevonden te hebben. Op de aanvrager rust een inspanningsverbintenis, geen resultaatsverbintenis (Arbh. Bergen 24 oktober 2000, *J.T.T.* 2001, 36).

In eerste instantie is het de aanvrager van het leefloon die de bewijslast draagt van de bereidheid tot tewerkstelling (D. TORFS, M.A. MASSCHELEIN, R. MARYNISSEN, OCMW-dienstverlening, *Die Keure*, losbladig, 42).

Een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB wordt doorgaans als vereiste gesteld, zelfs al is dergelijke inschrijving een formeel gegeven dat op zich niet voldoende is om de werkbereidheid te bewijzen wanneer dit niet door andere elementen wordt bevestigd (Arbrb. Dinant 3 juni 1980, *onuitg.*). Van de aanvrager mag worden verwacht dat hij ook zelf actief op zoek gaat naar werk (Arbh. Antwerpen 15 mei 2012, AR nr. 2011/AA/447, *onuitg.*)

Toch moet in het algemeen worden gesteld dat de aanvrager van het leefloon zich bij de VDAB moet inschrijven, niet (alleen) om te voldoen aan de werkbereidheidsvoorwaarde, maar ook om in aanmerking te komen voor de vele sociale tewerkstellingsmaatregelen.

Immers, artikel 3, 6° RMI-wet legt de aanvrager op zijn rechten te laten gelden op uitkeringen die hij kan genieten krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving. Uit deze bepaling blijkt het strikt residuair karakter van de RMI-wet, die slechts een leefloon toekent wanneer alle andere inkomstenbronnen tevergeefs werden aangeboord.

4.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat geïntimeerde weliswaar beweert dat zij naar werk zoekt, maar daar eigenlijk amper een bewijs van voorbrengt. De 4 volstrekt 'kansloze' sollicitaties op ruim 5 maanden tijd, alsook een kort vervangingscontract, bewijzen dat niet écht.

Er ligt geen bewijs voor dat geïntimeerde zou ingeschreven zijn bij de VDAB, wat toch ernstige vragen doet rijzen omtrent haar effectieve werkbereidheid (Arbrb. Antwerpen 26 juni 1975, *onuitg.*; Arbrb. Dinant 2 mei 1978, *onuitg.*).

Na de bestreden beslissing van 22 augustus 2019, is geïntimeerde plots wél wakker geschoten, en werden in oktober 2019 diverse sollicitaties verstuurd voor openstaande betrekkingen als productiewerker, magazijnier, teamleider nachtploeg, keukenhulp, handelsvertegenwoordiger horeca, kassamedewerkster, administratief assistente, receptioniste, werknemer in het postsorteercentrum.

Merkwaardig is dat door geïntimeerde wordt beweerd, zonder enig bewijs weliswaar, dat het woonzorgcentrum Heureux Séjour bereid was haar tewerk te stellen op basis van artikel 60, maar dat appellante dat niet zag zitten. Daarvan wordt wel melding gemaakt in het sociaal verslag, maar er werd genoteerd dat geïntimeerde op grond van artikel 60 wou werken in het bewuste woonzorgcentrum. Er wordt helemaal niét genoteerd dat het woonzorgcentrum vragende partij zou zijn en al evenmin of een tewerkstelling op die basis daar al dan niet mogelijk was, laat staan dat het appellante zou zijn geweest die dat niet zag zitten.

Geïntimeerde neemt soms iets te gemakkelijk haar wensen voor werkelijkheid en schuift daarbij al te doorzichtig de schuld en/of verantwoordelijkheid in andermans schoenen...

5.

Als socialezekerheidsinstelling moet het OCMW bovendien nagaan of de aanvrager voldoet aan de wettelijke voorwaarden en oefent zij hierop toezicht uit.

Artikel 19 § 1 RMI-wet legt het OCMW immers de verplichting op een sociaal onderzoek te verrichten met het oog op de toekenning, herziening, intrekking of schorsing van het recht op een leefloon. Artikel 19 § 2 voegt daar nog aan toe dat de aanvrager ertoe gehouden is elke voor het onderzoek nuttige inlichting te geven.

Het initiatief wordt bij de aanvrager gelegd. Hij is ertoe gehouden elke voor het onderzoek van zijn aanvraag nuttige inlichting te verschaffen. Aanvrager en OCMW dienen in een sfeer van loyaliteit samen te werken om tot een waarheidsgetrouw totaalbeeld te komen.

Dat de nuttige inlichtingen in eerste instantie van de aanvrager moeten komen, blijkt ook uit de memorie van toelichting (*Parl. St.* Kamer 2001 – 02, nr. 1603/001, 28). Pas wanneer deze regel in bepaalde situaties niet houdbaar is, namelijk wanneer bepaalde personen om welbepaalde redenen tijdelijk of definitief in de onmogelijkheid verkeren om bepaalde inlichtingen te verschaffen, verschuift het initiatief naar het OCMW om de ontbrekende inlichtingen te verzamelen.

Artikel 19 RMI-wet legt het zwaartepunt van de gegevensverzameling derhalve bij de aanvrager, hetgeen dus afwijkt van artikel 11 Wet Handvest van de sociaal verzekerde.

In haar arrest van 30 november 2009 (*Soc. Kron.* 2011, 106), stelde het Hof van Cassatie dat uit artikel 19 RMI-wet volgt dat de toekenning van het recht op maatschappelijke integratie afhankelijk is van de resultaten van het onderzoek van de aanvrager, wat derhalve betekent dat de aanvrager zijn medewerking moet verlenen én tevens dat het OCMW de toekenning van het recht op maatschappelijke integratie kan weigeren voor de periode dat het niet over de nodige elementen beschikt om het onderzoek naar de aanvraag te voeren als gevolg van het gemis aan medewerking van de aanvrager. Dit werd door het Hof van Cassatie bevestigd haar latere rechtspraak (*Cass.* 22 juni 2015, *J.T.T.* 2015, 384; *Cass.* 3 september 2016, *J.T.T.* 2016, 469).

In tegenstelling tot andere socialezekerheidsstelsels, waar pas later het bewijs kan geleverd worden dat wordt voldaan aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden, gaat deze regel niet op voor het recht op het leefloon en wel omdat de situatie van de aanvrager door het OCMW moet kunnen gecontroleerd worden, bijvoorbeeld door een huisbezoek op het ogenblik dat de toestand van de (beweerde) behoefteigheid.

De aanvrager heeft de plicht voluit mee te werken aan het sociaal onderzoek (*Arbrb.* Charleroi 15 oktober 2003, AR 61.990/5, *onuitg.*) en volledige én juiste informatie te verstrekken, die vervolgens ook moeten kunnen gecontroleerd worden door het OCMW.

De aanvrager leeft artikel 19 § 2 RMI-wet niet na wanneer hij geen geloofwaardige uitleg verschaft of wanneer hij de gevraagde documenten niet voorlegt (*Arbrb.* Charleroi 7 januari 2003, AR 55.953/R, *onuitg.*; *Arbrb.* Brussel 3 juni 2003, AR 48.612/03, *onuitg.*). In dat geval kan niet worden uitgemaakt of aan de toekenningsvoorwaarde van het leefloonrecht is voldaan, zodat deze uitkering dient te worden ontzegd (*Arbrb.* Brussel 20 november 2003, AR 61.942, *onuitg.*), minstens de intrekking of schorsing van het leefloonrecht verantwoordt in de mate dat het OCMW of het arbeidsgerecht niet

beschikt over de mogelijkheid om de ontbrekende inlichtingen te bekomen (Arbrb. Brussel 27 november 2003, AR 55.957/03, *onuitg.*).

In casu moet vastgesteld worden dat geïntimeerde zeer zeker een gebrek aan medewerking kan worden verweten:

- Vooreerst doet zij nogal omfloerst omtrent haar opleiding in Congo. Thans ontkent geïntimeerde dat ze zou verklaard hebben dat ze over een Congolees diploma als verpleegkundige beschikte, maar het GPMI voorziet uitdrukkelijk dat geïntimeerde een *“opleiding zal volgen in het verlengde van haar diploma verzorgende dat ze behaalde in haar thuisland maar niet kan gehomologeerd worden in België”*. Geïntimeerde heeft dit document ondertekend voor *“gelezen, gehoord en goedgekeurd”*. Achteraf blijkt dat zij in Congo helemaal geen diploma van verpleegkundige zou behaald hebben, maar een diploma boekhouden. Enig bewijs van een dergelijk diploma ontbreekt.
- Vervolgens voert ze het GPMI niet uit, aangezien ze appellante niet met kerst, noch op het einde van het schooljaar op de hoogte brengt van haar resultaten, terwijl appellante slechts door rechtstreeks contact op te nemen met het Kon. Fabiola-instituut kon achterhalen dat geïntimeerde de lessen en stages niet regelmatig volgde en dat zij uiteindelijk een C-attest had behaald. Volgens geïntimeerde heeft ze dit niet durven meedelen uit schaamte, maar dat belette haar anderzijds niet zich opnieuw voor het eerste jaar ‘verpleegkunde’ in te schrijven zonder appellante daarvan op de hoogte te stellen. Wie geniet van de maatschappelijk solidariteit onder de vorm van een leefloon kan zich geen ‘schaamte’ permitteren.
- Het volgen van de gesprekken met Groep Intro verloopt ook eerder schoorvoetend, met toch enkele niet gemotiveerde afwezigheden.
- Wanneer geïntimeerde een korte tewerkstelling kent, wordt appellante daar niet van op de hoogte gebracht, zagezegd omdat zij over geen geschreven contract beschikte, maar dat is weinig geloofwaardig. Overigens had zij appellante daarvan wél kunnen inlichten, geschreven contract of niet. Maar ook achteraf wordt de arbeidsovereenkomst niet onmiddellijk overgemaakt, zagezegd omdat de sociaal assistente van appellante met verlof was. Geïntimeerde kan zich daar niet achter verstoppen, aangezien er uiteraard permanentie voorzien was. Anderzijds kan niet ontkend worden dat zij de arbeidsovereenkomst wél overmaakte aan de consulente van Groep Intro, hetgeen niet onlogisch voorkomt, aangezien zij aldaar werd begeleid bij haar integratieproces naar tewerkstelling toe.
- Een loonfiche met betrekking tot de tewerkstelling in juni 2019 ligt ook vandaag nog steeds niet voor.
- Op verschillende (aangetekende) brieven wordt niet gereageerd, zagezegd omdat ze niet werden ontvangen. Ook telefonisch kan geïntimeerde niet gecontacteerd worden, zodat ze zich in feite totaal onbereikbaar opstelt voor appellante.

Er kan enkel worden vastgesteld dat geïntimeerde op volgehouden wijze niet spontaan en met bekwame spoed de gevraagde inlichtingen en dito documenten bezorgde. Geïntimeerde is derhalve niet bereid open kaart te spelen.

Wie beroep doet op de solidariteit van de gemeenschap dient te beseffen dat dit geen eenrichtingsverkeer is. Er zijn bepaalde regels welke dienen te worden gerespecteerd. Is dit niet het geval, dan kan enkel worden besloten dat op die solidariteit geen beroep kan worden gedaan.

6.

Dat de steunaanvrager een gebrek aan medewerking kan worden verleend en/of niet op constante wijze blijkt geeft van haar werkwillegheid, volstaat evenwel niet.

Vooreerst dient vastgesteld dat het leefloon niet kan geweigerd worden voor het niet nakomen van de voorwaarden die opgelegd werden in het GPML.

Artikel 30 § 2 RMI-wet van 26 mei 2002 bepaalt immers dat, *“indien de betrokkene, na aanmaning, de verplichtingen die opgenomen zijn in het GPML-contract zonder wettige redenen niet naleeft, kan de uitbetaling van het leefloon geheel of gedeeltelijk worden geschorst voor een periode van ten hoogste één maand. De sanctie gaat in ten vroegste op de dag volgend op de kennisgeving van de beslissing van het OCMW en ten laatste op de eerste dag van de derde maand volgend op de beslissing van het centrum”*.

Appellante is er zich naar eigen zeggen van bewust dat die sanctie erin bestaat dat het leefloon kan geschorst worden voor maximaal één maand (3 maanden in geval van herhaling binnen de 12 maanden), dit in de toekomst bovendien.

Appellante meent echter in het sociaal verslag en in de besluiten in graad van hoger beroep te kunnen verwijzen naar ‘de attitude’ van geïntimeerde om met terugwerkende kracht het leefloon vanaf 1 juni 2019 voor onbepaalde tijd stop te zetten én ook het leefloon terug te vorderen voor de maand juni 2019.

In casu dient vooreerst te worden vastgesteld dat door appellante niet vooraf een aanmaning werd uitgestuurd.

Er is enkel de aangetekende brief van 23 juli 2019, waarin geïntimeerde verzocht wordt zo snel mogelijk contact op te nemen met de sociale dienst. Uiteraard maakt dit geen aanmaning uit waarbij geïntimeerde wordt herinnerd aan haar verplichtingen die voortvloeien uit het GPML en waarbij zij er op wordt gewezen dat zij het voorwerp van een sanctie kan uitmaken als zij haar houding niet wijzigt. Ook de aangetekende brief van 6 augustus 2019, waarbij geïntimeerde wordt uitgenodigd om haar verweer naar voor te brengen op het BCSD, maakt geen aanmaning uit in de zin van artikel 30 § 2 RMI-wet.

De bestreden beslissing van appellante dient derhalve te worden vernietigd, aangezien geïntimeerde niet voorafgaandelijk werd aangemaand conform artikel 30 § 2 voornoemd (Arbrb. Brussel NI. 11 oktober 2018, AR nr. 18/863/A, *onuitg.*).

Ook de ingangsdatum (1 juni 2019) stemt niet overeen met de wettelijke bepalingen. Aangezien de beslissing dateert van 22 augustus 2019, kon zij overeenkomstig artikel 30 § 2 RMI-wet ten vroegste ingaan de dag volgend op de kennisgeving van de beslissing. Deze kennisgeving dateert van 23 augustus 2019, zodat de schorsing ten vroegste had kunnen ingaan vanaf 24 augustus 2019 en niet met terugwerkende kracht vanaf 1 juni 2019.

Haar beslissing is in de gegeven omstandigheden dan ook nietig, zonder dat het arbeidshof zich in de plaats van het OCMW kan stellen en een sanctie zou kunnen opleggen (Arbh. Antwerpen 9 maart 2016, *Soc. Kron.* 2017, 354; Arbh. Antwerpen 8 oktober 1997, *J.T.T.* 1998, 371). Wanneer de sanctiebeslissing nietig is wegens schending van bepaalde vormvoorschriften (hoorplicht, motiveringsplicht, aanmaning), dient de rechter zich te beperken tot vernietiging (D. TORFS, M.A. MASSCHELEIN, R. MARYNISSEN, *op. cit.*, 818).

7.

De vernietiging van de sanctie wegens diverse inbreuken op artikel 30 § 2 RMI-wet en het feit dat, gezien de discretionaire bevoegdheid van het OCMW, het arbeidshof niet kan overgaan tot rechterlijke substitutie en dus niet zelf een geldige schorsingsbeslissing kan opleggen (Arbrb. Brussel Nl. 11 oktober 2018, *op. cit.*) neemt niet weg dat, aangezien geïntimeerde niet alleen de vernietiging van de sanctie vorderde maar tevens de verdere toekenning van het leefloon vanaf juni 2019, moet worden nagegaan of geïntimeerde, los van het gegeven dat haar het leefloon niet mocht ontzegd worden op basis van een sanctie, voor deze maand(en) voldeed aan de toekenningsvoorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het leefloon.

Met andere woorden, dat in feite niet dient te worden beoordeeld of het GPMI al dan niet correct werd nageleefd voor de voorgaande periode, dit omdat de sanctie reeds op formele gronden diende te worden vernietigd en dit niet kon worden rechtgezet door het nemen van een nieuwe sanctie, belet niet dat het arbeidshof *in concreto* dient af te toetsen of voor de maanden vanaf juni 2019 aan alle toekenningsvoorwaarden werd voldaan (Arbrb. Brussel Nl. 11 oktober 2018, *op. cit.*), dit op grond van het karakter van openbare orde van de socialezekerheidswetgeving (Arbh. Bergen 24 februari 1989, *J.T.T.* 1989, 297). Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de eventuele wijzigingen die zich hebben voorgedaan in de toestand van de hulpaanvrager (Arbrb. Antwerpen 6 september 1993, AR nr. 231.802, *onuitg.*).

Het arbeidshof oordeelt dat geïntimeerde vanaf 1 juni 2019 tot en met 31 oktober 2019 wel degelijk voldeed aan de toekenningsvoorwaarden. Zij verbleef verder op het grondgebied van appellante (er is pas op 3 oktober 2019 een vonnis van uitdrijving uit de doorgangswoning tussengekomen), uit de rekeninguittreksels van geïntimeerde blijkt dat zij wel degelijk behoeftig was in de betrokken periode, de schoolresultaten werden in die periode voorgelegd, er was werkwillegheid (zoals blijkt uit de tewerkstelling in juni 2019 en de vele sollicitaties in de periode daarna, vooral in oktober 2019) en er was medewerking, aangezien (weliswaar via Groep Intro) de arbeidsovereenkomst werd binnengebracht. Enkel de loonfiche met betrekking tot de tewerkstelling in juni 2019 wordt nog steeds niet voorgelegd, hoewel dit noodzakelijk is, aangezien appellante over deze gegevens dient te beschikken om een correcte berekening te kunnen maken voor het voor juni 2019 verschuldigde leefloon.

De eerste rechter stelde in dat verband dan ook terecht "*vanzelfsprekend moeten de inkomsten die mevrouw N heeft genoten uit de tewerkstelling in juni 2019 en desgevallend nog uit latere tewerkstellingen worden aangerekend op het door het OCMW verschuldigd achterstallig leefloon. Mevrouw N moet zo snel mogelijk alle loonbrieven aan het OCMW overmaken.*"

Geeft zij daar geen gevolg aan, dan moet aangenomen worden dat zij voor de maand juni 2019 niet in een staat van behoeftigheid verkeerde en dat haar voor deze maand dan ook geen leefloon verschuldigd was.

8.

Door mevrouw de Advocaat-generaal wordt er in haar advies terecht op gewezen dat vooralsnog niet duidelijk is hoe lang geïntimeerde op het grondgebied van Steenokkerzeel verbleef.

Op 3 oktober 2019 bekwam appellante een vonnis van de bevoegde vrederechter waarbij geïntimeerde werd opgedragen de doorgangswoning te verlaten en de achterstallige huur te vereffenen.

In opdracht van appellante werd op 15 november 2019 een bevel betekend tot betaling en tot ontruiming van de door appellante aan geïntimeerde ter beschikking gestelde woning; zij werd op 22 november 2019 uitgedreven en op 20 januari 2020 ambtshalve geschrapt.

Uit het attest van de Vrije Basisschool Ter Ham in Steenokkerzeel blijkt dan weer dat het zoontje van geïntimeerde aldaar tot 8 maart 2020 verder naar school is blijven gaan, hetgeen zou kunnen laten vermoeden dat geïntimeerde, "op de dool", tot deze laatste datum verder op het grondgebied van Steenokkerzeel verbleef. Maar ook daarover bestaat vooralsnog geen zekerheid.

Wanneer appellante zich niet (langer) territoriaal bevoegd acht, dient zij in principe in toepassing van artikel 18 § 4 RMI-wet binnen de 5 dagen de leefloonaanvraag door te sturen naar het bevoegde OCMW, zo niet moet zij verder zelf blijven instaan voor de betaling van het leefloon.

Vraag is evenwel of appellante hieraan wel gevolg kón geven? Immers, geïntimeerde werd op 22 november 2019 uitgedreven uit de doorgangswoning van appellante en werd op 20 januari 2020 ambtshalve geschrapt, maar wáár geïntimeerde concreet verbleef (in Steenokkerzeel, in Aalst, op een andere locatie?) vanaf 22 november 2019, is niet duidelijk, net zomin als geweten is of appellante, die allicht ook geen contact meer had met geïntimeerde, weet had van de exacte verblijfplaats van geïntimeerde?

Vanaf 6 mei 2020 ontving geïntimeerde hoe dan ook het leefloon in Aalst, hetgeen niet ter betwisting staat.

Er dient dan ook te worden geoordeeld dat, in de periode 1 juni 2019 – 22 november 2019, appellante gehouden was tot betaling van het leefloon aan geïntimeerde, dit als gerechtigde met gezinslast, dit met verrekening van het niet vrijgestelde deel van het netto-inkomen van geïntimeerde ingevolge haar tewerkstelling tijdens de maand juni 2019.

Voor de periode vanaf 23 november 2019 tot en met 5 mei 2020 dienen de debatten ambtshalve te worden heropend ten einde:

- partijen toe te laten duidelijkheid te verschaffen omtrent de verblijfplaats(en) van geïntimeerde in de betrokken periode;
- te verduidelijken of appellante al dan niet op de hoogte was van die verblijfplaats(en) van geïntimeerde, en waarom zij desgevallend de aanvraag van geïntimeerde niet doorstuurde naar het OCMW-Aalst of een ander OCMW dat volgens haar bevoegd was;
- met betrekking tot de datum van leefloonaanvraag door geïntimeerde bij het OCMW-Aalst: leidde de beweerde aanvraag van 26 maart 2020 (stuk 22 bundel appellante) bij het OCMW-Aalst tot de beslissing leefloon toe te kennen vanaf 6 mei 2020, of betrof dit een eerdere

aanvraag die door het OCMW-Aalst werd afgewezen (om redenen van bevoegdheid of om andere redenen?);

- na te gaan of geïntimeerde in deze periode over bepaalde bestaansmiddelen beschikte.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF BRUSSEL,

Recht sprekend op tegenspraak, dit na beraadslaging.

Het arbeidshof stelt vast dat de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en in het bijzonder artikel 24 van deze wet, werd gerespecteerd.

Verwerpt alle verdere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep van het OCMW-Steenokkerzeel ontvankelijk en gegrond in de volgende mate.

Bevestigt het vonnis van 5 december 2019 van de arbeidsrechtbank Leuven, 16^e kamer, in de zaak met AR nr. 19/1029/A, weze het op andere gronden, in zoverre de beslissing van appellante van 22 augustus 2019 wordt vernietigd en voor recht wordt gezegd dat geïntimeerde, ten laste van appellante, gerechtigd is op maatschappelijke integratie onder de vorm van leefloon voor een persoon met gezinslast, dit vanaf 1 juni 2019 doch voorlopig te beperken tot en met 22 november 2019.

Zegt tevens voor recht dat daarop de bestaansmiddelen die geïntimeerde heeft verworven in de maand juni 2019 dienen te worden aangerekend en zegt voor recht dat geïntimeerde binnen de 15 dagen na kennisgeving van dit arrest alle noodzakelijke gegevens en stukken hieromtrent aan appellante zal meedelen.

Heropent ambtshalve de debatten ten einde partijen toe te laten gevolg te geven aan de hierboven gestelde vragen van het arbeidshof om op duidelijke en ondubbelzinnige wijze met betrekking tot de periode 23 november 2019 tot en met 5 mei 2020 de gevraagde informatie te verstrekken en de gevraagde stukken voor te leggen.

Zegt dat appellante aan geïntimeerde haar besluiten + stukken en aan het arbeidshof haar besluiten zal overmaken **tegen uiterlijk 2 september 2021**.

Zegt dat geïntimeerde aan appellante haar besluiten + stukken en aan het arbeidshof haar besluiten zal overmaken **tegen uiterlijk 12 november 2021**.

Stelt de zaak in voortzetting op de zitting van **donderdag 9 december 2021**.

Zegt dat partijen hun bundels met aanvullende stavingstukken uiterlijk 7 dagen vóór de zitting ter griffie dienen neer te leggen.

Zegt voor recht dat partijen bij gerechtsbrief en de advocaten bij gewone brief overeenkomstig artikel 775 Ger. W. zullen verwittigd worden.

Houdt de beslissing nopens de kosten aan.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

raadsheer m.o.,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door griffier

raadsheer in sociale zaken, als werknemer-arbeider, verkeert in onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt dit arrest ondertekend door E,
raadsheer m.o. en voorzitter van deze kamer en raadsheer in sociale zaken,
werkgever.

griffier.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 10 juni 2021 door

raadsheer m.o.,
griffier

